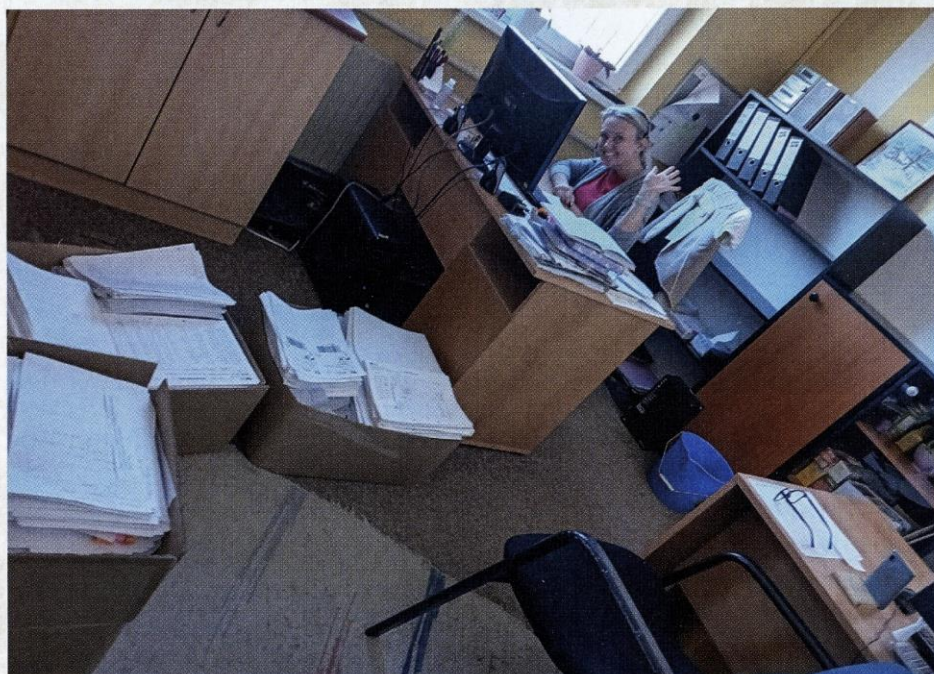


Den otevřených dveří



Prolog:

Jestli se konal ‚Den otevřených dveří‘ v roce 2012 nevím, a nezjišťoval jsem. Pakliže ano, nechápu, proč se konal v roce 2013!

Rok 2013

Je sobota, asi. Od rána čekáme, zda někdo přijede. Parkování bylo domluvené s JeZeďáky naproti budově naší společnosti Šlágr TV na jejich poli. Frankie vytyčil klacky a páskami parkovací zóny na tom poli, a my čekali. A najednou přijelo první auto, druhé, třetí, padesáté a před budovou se hromadil dav. Vytyčené zóny parkování pozbyly důležitosti. Frankie pořídil málo klacků i pásky. Parkovalo se daleko za zónou očekávání. Nádherný dav, ale my všichni neznalí, jak se dělá den otevřených dveří, jsme postupně zjišťovali: Co

s vámi? Jestli vás přijelo 300, nebo 500? Nevím, ale vyskytl se v nás trochu zmatek. Ale jako ‚profici‘ braly poučené kolegyně skupinky návštěvníků a předváděly jednotlivá pracoviště a cvičené opice, či pulce.



Dovětek: Povedlo se, ale Karel, tedy principál, odjížděl domů zcela vyčerpán. Největší zájem byl totiž směřován do jeho kanclu, kde byl s mnohými fotografován a množství informací, si myslím, neuměl ani zpracovat. Ano, těšilo ho to. Myslím si ale, že takový nápor popularity nečekal... To měl!

Rok 2014 - 19

Zlepšovali jsme se a už věděli, že musí být zábava i pro čekatele. Do studia se vejde jen 10-15 lidí a ostatní jsou uvěznění ve Šlágrhospůdce, kam se jich nacpe tak padesát, anebo v případě lepšího počasí před hospůdkou na lavičkách s pivkem, nebo kávou, tak dalších třicet (nepřehnal jsem to?). Postupně se vymyslely mini koncerty v hospůdce a jednou i improvizované pódium před budovou.

Neříkám, že by to nás, techniky, nebavilo. Je to naše práce, a pakliže někoho tahle práce nebaví, ať ji nedělá. Já jsem si tuto práci vybral a udělám vše, aby byl ŠlágrŠéf spokojen. A vždy se to povedlo. Můj nejhezčí dojem mám, když jsem ozvučoval v hospůdce Pavla Nováka. Byl to pro mne příjemný den otevřených dveří. Nemusel jsem vysvětlovat, jak se stříhá video. Seděl jsem si za mixpultem a sloužil Pavlovi.

Zlatý covid

Možná Vám to přijde divné. Ale to vám byla pohoda. Nikdo k nám do Šlágru nesměl. Dokonce ani my, pracovníci! Byli jsme ve vyhnanství ve vlastních domovech a pracovali na dálku z domova, připojeni z domácího počítače do pracovního počítače ve Šlágru.

Jednoduše zazvonil telefon a ti, co měli zrovna službu s rouškami, testy a odpovědností, jeli do studia, kde v chodbách



zněla pouze meluzína a natočili pořady, co bylo třeba natočit.

Já zatím doma v obýváku stříhal stříhové stříháký již střížených stříháků sestříhaných z vystříhovánek. To má logiku.

A když přišlo září, nikdo se ničeho nebál! Krásný čas to bývaly. Neuklízelo se, na chodbách vládli osvědčený chaos kulís a rekvizit. No vezměte si, proč někam uklízet vánoční a velikonoční ozdoby, když to na té chodbě přeci počká na příští rok? Ano, trochu to zužuje červenou chodbu. A vždy, když se někdo zakecá, a vždy v tom nejužším místě, vzniká problém průniku procházejících osob.

Rok 2023 – Den otevřených dveří

Je jen několik dní, před něčím, co jsme nečekali. Nad



Šlágrem se rozhodil temný mrak a na chodbě bylo nutné rozsvítit. Žárovky pojednou podivně pohasínaly a chodbou vál chladný vánek. A najednou jsme byli mírným a klidným, možná



až strašidelným hlasem sezvání ku malé poradě. My technici, zvukaři, stříhači i grafici jsme se pomalu plížili do kanceláře produkce, tušíce něco strašného.

Stojíme v kanclu a za okny zahřmělo. Přitom měl být krásný den babího léta. Ale olověná obloha předvíдалa něco opravdu zlého. Tvář Dášeňky, nebohé produkční, také nevěstila nic pozitivního. Stojíme tam jak odsouzení na smrt a Dášeňka na nás jen zoufale civí a z hrdla se jí nechtějí drát slova. My vyděšeně koukali na ni, ona bojácně na nás.

„Kluci a Jindřiško...“ osmělila se produkční, ale zase se odmlčela a hleděla hluboko do dřeva stolu. Viděl jsem, že i slza jí ukápala. Naše obočí se zvědavě nadzvedla. Po dlouhé pauze nám řekla: „Bude den otevřených dveří!!!“ a její hlava poklesla a rozplakala se.

Jindřiška se začala sunout k zemi. Její manžel Honza ji chytil a posadil na židli poblíž. „To bude nějaká legrace, ne?“ snažil se situaci odlehčit Honza střežící Jindřišku. „Ne, je to tak! V neděli!!!“ Došlo nám, že je to pravda. Zvukař Andrej se pokřižoval a v duchu sčítal kabely a mixpulty. „A bude koncert v Dubném!“ dodala přerývaně chudák Dášeňka v slzách. Já začal počítat kamery a stejně jako zvukař i kabely. Statečný Honza se osmělil a přistoupil k zoufalé Dášeňce: „Neboj, to zvládnem. To bude dobrý.“ Dáša jen nadzvedla uplakaná kukadla. „Nebude, kdo to tady všechno uklidí?“ a znovu se rozvzlykala. „To zvládnem, neboj.“ Stále uklidňoval Honza nešťastnou bytůstku.

Ten večer málokdo spal. Andrej místo oveček v posteli počítal kabely, já se také nemohl dopočítat potřebných kamer a Jindřišku Honza hladil. Druhý den s kruhy pod očima jsme se sešli a nevyspalé Dášeňce osvětlili každý svůj návrh řešení. Probdělá noc přeci jen přinesla ovoce: kruhy pod očima a nápad. Totiž - tentokrát jsme vymysleli poradou my a né produkční. Ta





se konečně usmála. „Děkuju vám kluci.“ A otřela poslední slzičku na vaku pod okem.

Úklid

Ale dostavila se realita. Ty nejtěžší kusy nábytku a kulis se stěhovaly do nejvzdálenějších prostor. Na kytky a podobné drobotiny se koupilo několik regálů. Říká se, že na úklid



potřebuješ ‚silného a blbého‘. Hm, Benda už dělá koberce a tak zbyl ochotný Andrej. (Dobře, ne blbej, ale ochotnej). Ten odtahal z kanclů zhruba tři tuny papíru, my ostatní něco okolo padesáti kil, aby si nepřipadal sám. Ale holky si taky mákly! V callcentru to taky neměly jednoduché, ve skladu hrůza, prostě všude. Ale výsledek byl jasný. Ukecaní, ač se zastavili kdekoli na chodbě, nepřekáželi a nebylo nutné je

rozhánět lokty. No, já lokty moc nepoužívám, spíše prosím, a bylo fajn mít možnost projít.

Koncert

Já, tedy HyPulík, a Andrej zvukař jsme hned po ránu odvezli techniku na sál v Dubném a jali se přípravy natáčení koncertu. Ze začátku tam s námi byl i Honza Brož, neb Jindřiška již netrpěla tiky a zodpovědně se zapojila do dne otevřených dveří. Pomohl s těžkými předměty a vrátil se ku kontrole Jindřiščina zdraví.

My s Andrejem jsme vše, dle plánu (naš plán), připravili tak, že se jen přivezou kamery a během chvilky se natáčí. Aha, problém. Produkce mi ve své euforii a radosti zapoměla dodat informace, že přibyli interpreti a tudíž i písničky. Ale to se také podařilo



vyřešit. V televizi to nepoznáte a my, my jsme zvyklí.

Epilog:

Jestli si myslíte, moji milí čtenáři, že vás nemáme rádi, protože jste si přečetli další můj blábol, jste v omylu. Ale vy mne znáte, že si ze situací dělám srandu. Ano, neumím psát vyložený humor, ale nadlehčit, pobavit...

VIZE 2024

Dášeňka: „Bude den otevřených dveří.“ Já: „Mám objednanou lepru“. Kuba: „Chytnu od děcka neštovice.“ Jindřiška: „Trpím v poslední době mdlobami. To nedám!“ Jarda: „Ty, já nevím, ale mám v poslední době velké výkyvy



cukru, já bych mohl zkolabovat. Andrej: „Bogužjel, budu mít nemocna dítě, bude velký gripka a hastronomických problemov. Dášeňka: „Promiň Karle, ale Míra bude mít už podruhé slepák. Nechápu to, ale je to tak.“ Honza: „Určitě to chytnu od Jindřišky!“

A zase bude v chodbách Šlágru vládnout meluzína.

Tak hezký den! A dopr... NE DEN... Hezky se mějte a slovo den jsem nepoužil! Jasný!!!

Váš HyPulík

